

בהוקרה מתנועת המושבים בישראל

המייסדים

באר מילכה | 2006

משפחת שלום | אורן ורויטל

משפחת גורני | סיון ויפתח

משפחת אפרת | סיגלית ועדי

משפחת יצחקי | שגית ודודי

משפחת משולם | מאיה ויובל

משפחת ראובן | רלי ושרון

משפחת כהן-חפר | צורית ואיתן

משפחת לב | מאיה וקובי

באר-מילכה היא המושב האחרון של תנועת המושבים שהוקם בארץ. באר מילכה שייכת לקבוצת ישובים (11) שהוחלט על הקמתם בסוף שנות ה-90 ע"י אריק שרון על גבול מצריים בכדי לעבות את קו הגבול. המועצה ומשרד השיכון הכינו תכנון לישוב חדש (אדריכל אסף קשטן).

הכל החל בסוף קיץ 2001... מספר אנשים אשר שמעו על הרעיון של הקמת ישוב בנגב, התארגנו לקבוצה להקמת באר-מילכה. אז ירדה קבוצה ראשונה של 4 זוגות (לא נשואים) לקדש ברנע. באוגוסט 2002 נבנה "מחנה זמני" במושב כמהין (המשפחות שנתרו עברו לכמהין) והחלה להתגבש קבוצה יציבה של משפחות שהאמינו וחלמו להיות חלוצים חדשים בנגב.

לאורך ארבע שנים התגורר הגרעין במחנה הזמני בכמהין. במהלך הזמן הזה נוספו עוד משפחות לקהילה המתגבשת ופעלנו ללא לאות לקידום החזון המשותף, ליישב את הדיונה! במהלך השנים בכמהין עזבו את הקבוצה כמה וכמה משפחות שלא יכלו לחכות לעלייה הנכספת לקרקע בבאר מילכה. המשפחות המיישבות הגיעו מכל קצווי הארץ ומכל תחומי החיים והשותף בינינו היה הרצון להקים ישוב חדש, שיהיה בית חם עם קהילה תומכת.

באר מילכה היתה "דיונה" תרתי משמע... לסיורי קליטה היינו מוגיעים ב"דרך הג'ורה" (היום הכביש הרגיל) שהייתה שבורה ומלאה חורים שאי אפשר לנסוע בה יותר מ-5 קמ"ש. את הרכבים מחנים למטה ומטפסים ברגל (אפילו הג'יפים היו שוקעים בעליה). הנוף והבתוליות היו מדהימים, תמיד היינו מוגיעים ל"סכין" (היום עדיין קיים - הדיונה מול קצה שכונת הקרוואנים), ואז "חולמים" ומסבירים איך יקום כאן ישוב...

בכמהין התנהלנו כישוב לכל דבר, עם ועד, ועדות משנה (תרבות, תכנון, קליטה וכו') ואחת לשבוע היתה "אסיפת גרעין" שבה השתתפו כל התושבים (כולל ילדים לפעמים), בה הועלו נושאים לדיון והחלטות...

ב-2003 נפרס קו מים לשטחים החקלאיים, עדין ללא דרכים, ללא חלוקת מים "לראש שטח", כביש הגישה שבור ומלא בורות. ב-2004 ביצעו קק"ל פיתוח של שלב א' (מגרשים, דרכים ושצפ"ים). נסלל הכביש בדרך לשטחים החקלאיים (ב-3 שלבים, 1 כל שנה) ומשרד השיכון ביצע תשתיות מים וחשמל. בשנת 2005 נטע החקלאי הראשון את מטע הרימונים הראשון והחטיבה ההתיישבות הקימה את המחנה הזמני - שכונת הקרוואנים בישוב.

חודשיים לפני העליה לקרקע נאלצנו לשמור 24/7 על הקרוואנים (היינו עושים משמרות שמירה כולל שינה במקום, עד לאיכילוס) עקב פריצות ונגדילים שבוצע ע"י הברודאים.

במשך השנים אירחנו וקלטנו המון משפחות, כולן נפעמו והתלהבו מהישוב החדש שעומד לקום. השתדלנו מהיום הראשון להתנהל כישוב (למרות שרק ב-2006, עלינו לקרקע וקיבלנו את המושכות לדנו), בחרנו ועדות, חברים התנדבו, בעצם כמעט תמיד לכל אחד היה תפקיד אחד או יותר למלא (היינו מעט משפחות), הייתה ועדת קליטה והייתה ועדת תרבות, חגגנו חגים כישוב ולעיתים עם כמהין (המארחים שלנו). ועדת תכנון עסקה בתוכניות לישוב ובתכנון הנוי (עם הגורמים השונים), הילדים שיחקו ביחד והיה ברור לכולנו שהמטרה היא באר מילכה.

בראש השנה תשס"ז - ספטבר 2006 וכינו להגשים את החלום! באר-מילכה עלתה לקרקע עם 8 משפחות - משולם, שלום, אפרת, ראובן, לב, גורני, כהן-יצחקי, למחנה זמני שנבנה ע"י החטיבה להתיישבות והמועצה. ברגע העלייה, שגם לו הייתה התכוננות והכנות של כמעט שנה, המעבר לישוב באר מילכה היה מרגש ומיוחד עבור כולנו, הכי חזקה היתה ההרגשה שכולנו באותו מצב, כולנו "עברנו דירה" בתוך שבועות בודדים, כל המשפחות היו עסוקות באותו הדבר, המעבר הפיזי, איבוד הבית, תליית מדפים, הקמת הגינה וכו'. להבדיל מכל משפחה חדשה שמגיעה ורק היא (אולי עוד משפחה או שתיים) נמצאת במצב, לנו הייתה הרגשה חזקה שכולנו באותו "מצב צבירה", כמוכן שהועדות ממשיכות לתפקד וגם נוספה שמירה (אחת ל-8 ימים!).

בהתחלה היו רק עשרה קרוואנים בראש הדיונה, ללא צל או מדרכות או קו טלפון... עם הזמן נסללו שבילים, בנינו פרגולות ושתלנו עצים ובעזרת תנועת "אור" ותורמים נדיבים מחו"ל הוקם גן השעשועים הראשון וסביבו, הדשא הראשון בבאר-מילכה. במלאת שנה להתיישבות, נוספו לבאר-מילכה עוד תשע משפחות חדשות והישוב הכפיל את מספרו! ב-2007 נולד הילד הראשון בישוב החדש. בשנת 2012 הוקמה הרפת השיתופית של אגודת באר מילכה. מאז גדלנו והתרחבנו. בראש השנה תשע"ז 2016, בשנת העשור לבאר מילכה, אנחנו חוזקים מאי פעם: הקהילה מונה 37 משפחות וכ-90 ילדים. כחצי מתושבים עוסקים בחקלאות והשאר במגוון רחב של מקצועות.

2016 - מזל טוב לבאר מילכה בת ה-10.

תנועת המושבים בישראל. שומרים על המרחב הכפרי. שליחות לאומית שהיא זכות

